

(המשך מעמוד 13)

מצצה את דם העם. בולשביקים, קאפיטאליסטים ויהודים חברו יחד כדי לחסל את הגזע העליון.

לדידי כהנא בספרו, שאפשר לקרוא לו ז'ין קאמפף, צפוייה השמדה לעם היהודי. הסובייטים עומדים לחסל את שירי היהדות. באמריקה עומדת להגיע לשילטון דיק טאטורה נאצית, שתערוך בה שואה חדשה. המימסד היהודי רקוב ובוגדני. השמאל החדש מכשיר את הקרקע לימין האנטישמי. היטלר אמריקאי עומד בשער. בקיצור: בולשביקים, ריאקציונרים, השמאל החדש והערבים חברו יחד להשמיד את העם הגבתי. מי יצילנו בשעת צרה? מאיר רבנו, יורשם האחד והבלעדי של זאב ז'בוטינסקי, אליהו הכהים ואליהו בית-צורי, אצ"ל וזח"י, המככים וגיבורי האומה ככל הדרושת. הוא יביאנו אל הארץ היעודה.

או הוא — או השואה הבאה, האחרונה, הטופית.

אגדת הסכין בגב"

הנא פותח בשואה, וממשיך בשואה. עיקר הספר הוא האישום שהיהודים בכלל, ויהודי אמריקה בפרט, לא נקפו אצבע כדי להציל את יהודי אירופה. המסקנה

Wer hat im Weltkrieg dem deutschen Heere den Dolchstoß versetzt? Wer ist Schuld daran, daß unser Volk und Vaterland so tief ins Unglück stürzen mußte? Der Verfasser!

..סכין בגב"

פלאקאט גרמני המתאר בצורה גראפית את "הסכין בגב". התמליל פותח במילים: "מי נעץ את הסכין בגב הצבא הגרמני במלחמת העולם? מי אשם בכך שעמנו וארצנו שקעו באסון כה עמוק?"

המתבקשת: "המימסד היהודי" אשם בשואה. המסקנה השנייה: זה לא היה קורה, אילו היה קיים או כהנא. כאן מופיע אחד התכסיסים הנאציים המובהקים ביותר — אגדת "הסכין בגב".

היטלר טען שגרמניה כלל לא הפסידה במלחמת-העולם הראשונה, אלא שחבורה של פושעים — יהודים וסוציאליסטים — נעצה סכין בגבו של הצבא הגרמני המנצח. משום כך היה צורך, לדבריו, לחסל קדם כל את "המישטר", שבו שולטים "בולשבי" קים" ו"פושעי נובמבר". (בחודש נובמבר 1918 פרצה בגרמניה מהפכה-זוטא ששמה קץ לשילטון הקיסר ולמלחמה האבודה). בעזרת אגדה זו הגיע היטלר לשידטון, וטרך את השואה. עכשיו מנצל כהנא את השואה לאגדה חדשה מסוג זה: "המימסד היהודי" נעץ סכין בגב הצלת היהודים.

כהנא לא המציא אגדה זו. נכותר-ראשונים מגיעה לשמואל תמיר, במישפט קסטנר — המערכה המישפטית-תעמולתית שסללה את דרכו להצלחה אישית. כל מה שנאמר או על-ידי תמיר מנוצל מאז על-ידי התעמולה הסובייטית הארסית ביותר, בטענה המיפלצית שההנהגה הציונית שיתפה פעולה עם הנאצים. בן הכט, סופר יהודי אמריקאי מתוסכל שנדבק מתמיר, כתב על כך ספר היסטרי, מלא כובנים וחצאי-אמיתות. כהנא ינק, כנראה, את התורה ממקור זה.

לכונן, כהנא, מחדלים טראגיים מצד ההנהגה הציונית בימי השואה. הם נבעו מחוסר-ההבנה של כל העם היהודי — ואכן, כל העולם התרבותי — מול פני המיפלצ' תיות הנאצית, שלא היתה לה דוגמה בהיסטוריה. יש הרבה מה ללמוד ממחללים אלה — קודם כל לגבי איבזון מוקדם של מחלת-הרוח הפאשיסטית. אבל בין זה לבין אגדה של "סכין בגב" — רובצת תהום.

אגב, כהנא הכיר היטב את אגדת "הסכין בגב" של הנאצים — והוא עצמו מזכיר אותה בספרו, בהקשר אחר. מאסף גם הביטוי "הבולשביקים בממשלה" — מטבע-ידשון היט' לראית אופיינית שהופיעה לאחרונה בדברי כהנא.

קח שום לאשה

ב כלל, פליטות-הפה הקטנות האלה של כהנא חשוכות הרבה יותר לאיבהו מהתו מאשר פרקיה-תעמולה המחושבים שלו.

ידיד שלי, פסיכולוג נודע, שינה את דעתו על כהנא כהרף-עין, כאשר קרא בעיתון שכהנא הגדיר את יעקוב שימשון שפירא כ"אשה שנייה בממשלה". ש"ש מילים אלה מגולות תהום — תהום של זלזול כנישום, שהוא אחת התכונות המהותיות של הפאשיזם. האשה צריכה לבש, ללדת ולשתוק. כדברי ניצשה, שהיטלר העריצו (מבלי להבין): "אם תלך אל האשה, אי תשכח את השומי!"

היולול באשה הוא סימן-היכר של גברים שאינם בטוחים בעצמם, גברים מופר-

עים ביחסם אל האשה והמין — בדיוק סוג הגברים המחפשים אישור לגבריותם הפגומה בתנועה המעניקה להם רגש-עליונות ותאוות-אלימות. הוא קשור בכמהיה ל"אכוריות" ו"ברוטאליות" — שתי מילים המופיעות תדיר בדבריו של כהנא. השבוע: "צריכים להילחם באכוריות!" ו"דרושים אמצעים ברוטא" ליים!" (שני מושגים אלה זרים, כמובן, לחלוטין לאוצר-המילים של צה"ל, שצמח בימי הפלמ"ח בקרב נוער בוטח-בעצמו, שישב על אדמתו).

די להעניף מבט בהתקלות כלשהי של אנשי הליגה — כהנ"ל או בארץ — כדי לעמוד על המשכיה המיוחדת שיש לגוף כזה לחדלי-אישים. כל תנועה פאשיסטית מושכת אליה אוסף רב של מופרעים, עלובי-נפש, טיפוסים מכוערים אף למראית-עין, אלה רוצים לשכוח את עצמם ולהטביע את אישיותם האומללה במחנה אלים, גברייכניכול, היונק כוח והשראה ופאר מן המנהיג הכלי-כול.

וכך אנו מגיעים אל סימן-היכר העיקרי של כל גוף פאשיסטי: המנהיג.

הלא-יוצלח המונומנטלי

פ ולחן-המנהיג הוא חיוני לפאשיזם, יותר מאשר לכל תנועה פוליטית אחרת. הקומוניזם הסובייטי לקח ב"פולחן האישי", גרפא ומתקיים בלעדיו. המנהיג אינו חיוני אך אצל הפאשיזם מהווה פולחן זה עיקר העיקרים, תחליף לכל רעיון, גולת-הכותרת של המיסטיקה האירציונלית כולה.

בסרטו "הדיקטטור הגדול" שוחק צ'ארלי צ'פלין פארודיה של היטלר. כהנא נראה, לא פעם, כפארודיה של צ'פלין. הדיקטטור הגדול בהת-גלמותו.

לגבי מעמדו, אין כל ספק. בליגה להגנה יהודית אין בחירות, ועידות, מועצות. יש מנהיג, ועל פיו יישק דבר.

כהנא יסד, כהנא מספק, כהנא קובע. הוא גיבורם של הלא-יוצלחים, שהתקבצו סביבו. והוא עצמו הנהו הלא-יוצלח המונומנטלי.

אי-אפשר לנתח תנועה פאשיסטית, מבלי לנתח את אישיותו של הפיר, הדוצ'ה, הקאודילו. הא בהא תלייא.

מי שקורא את תולדות-חיינו של כהנא, כפי שנאספו ונחקרו בקפדנות על-ידי הניר-רוק טייטס האובייקטיבי, נדהם. לא מפני שדרך חיינו כליכך שונה מזו של פיררים אחרים, אלא דווקא להיפך — מפני שהיא כליכך אופיינית לזו של פירר קלאסי, עד שגם היא נראית כמעט כמו פארודיה.

כמו היטלר, כמחצית הראשונה של חייו, הלך כהנא מכישדון לכישדון, לא הצליח בשום דבר שעסק בו.

היטלר נפלט מבית-הספר התיכון לפני הגרות, נכשל בבחינת-הקבלה לבית-ספר לאמנות, לא נתקבל לבית-הספר לאדריכלות בגלל חוסר תעודת-גרות, הסתובב שנים ללא עבודה, היגר מאוסטריה לגרמניה, עד שבאה מלחמת-העולם וגאלה אותו.

כהנא נכשל בבחינות לקבלת רשיון של עורך-דין, הוסמך כרב אך נפלט מכל הקילה שהחל עובד בה. בא ארצה, לא הצליח כאן, ירד שוב לאמריקה, נכשל בהוצאת

..לעולם לא עוד" תמונת-פירוטומת של מאיר כהנא בארצות-הברית. היא מראה את כהנא (בחולצה הלבנה) בחברת נערי הליגה, כולם חובשי-כיפות, המתאמים ברובי-צייד. הצעיר מימין מחזיק כלי לוחמת-מגע בשיטה יפאנית. בתמונות כאלה מילא כהנא את העיתונות.

שבועון, נכשל בכמה יוזמות פוליטיות, לא הצליח להתזק בשום משרה ובשום עבודה. הוא לא מצא גאולה במלחמה. זהו אחד ההבדלים המהותיים בין הפירר הגדול והפירר הקטן. היטלר התגייס לחזית, היה חייל קרבי טוב, שירת שנים בקוים, עלה לדרגת רבי-טוראי, נפצע בהתקפת-גאונים, ושכב בסוף המלחמה בבית-חולים צבאי. כהנא לא התגייס לשום צבא ולשום מלחמה.

זוהי תמיהה כפולה. האיש שניסה להיבנות ממיחמת ויאטי-נאם, כפי שניווכח מיד, לא התגייס למיחמת זו. הפטריוט הציוני העיוני לא בא לארץ בימי מובצעים-סיני, כשהיה בן 24, וגם לא ערב מיחמת ששת-הימים, כשהיה בן 35. עובדה הצועקת דרשני, לגבי אדם המעז להאשים חיילים קרביים ופצועי צה"ל ככוננים.

מלך האלימות, המטיף ל"אכוריות" ול"ברוטאליות", סמל היהודי הגאה והלוחם, לא היה מעולם בקרב, לא סיכן את גופו היקר מעולם מול טאנקים ותותחים. גאולתו של כהנא באה לו בצורה אחרת — ובנסיבות מוזרות למדי.

שר תוך שנה

מ איר כהנא לא התחמק רק משירות בצה"ל ומסיכון עורו במלחמת ישראל. הוא התחמק גם ממילוי החובה הראשונית של ארצי-ציוני כמוהו: העלייה לישראל.

יחנן שוהי העובדה המכרעת לגבי הערכת כנותו. מדוע עלה לישראל רק בגיל 39?

לא קרה לו מה שקרה לפאלוס בדרך לדמשק — המרת-דת כהרף עין, בגיל מאוחר, להיפך: מאיר כהנא נולד והתגרר כציוני מובהק. אבל הוא הגיע ליצור רק אחרי שכלו כל הקיצין, ואחרי שנכשלו כל שאר נסיונותיו לעשות קאריירה וזהבליט את עצמו.